

Βιβλίο
2

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΑΜΑΛΟΥΚΑΣ
Κρις Πινόκιο - Νοεμί Αστράκη
ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

Μια περίεργη
χρονομηχανή

Τ Ζ Ι Μ Ι Ρ Ε Τ Ν

ΟΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ ΔΙΑΘΕΤΟΥΝ

0,10 €

ΑΠΟ ΚΑΘΕ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥΣ
ΣΕ ΚΟΙΝΩΦΕΛΕΙΣ ΣΚΟΠΟΥΣ
ΓΙΑ ΟΛΟ ΤΟ 2011

Βιβλίο
2

**Μια περίεργη
χρονομηχανή**

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Κρις Πινόκιο – Νοεμί Αστράκη,
Τα Παιδιά του Χρόνου (βιβλίο 2): Μια περιεργή χρονομηχανή**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Δημήτρης Μαμαλούκας

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χρυσούλα Τσιρούκη

ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Χρυσούλα Μπουκουβάλα

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Ι. Πέππας ΑΒΕΕ

ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Δημήτρης Μαμαλούκας, 2011

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2011

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2011

ISBN 978-960-496-078-1

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρπιού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121

144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1

106 79 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head office: 121, Tatoiou Str.

144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 1, Mavromichali Str.

106 79 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

e-mail: info@psichogios.gr

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΑΜΑΛΟΥΚΑΣ

Βιβλίο
2

**Μια περίεργη
χρονομηχανή**

ΠΡΟΣΟΧΗ!
ΑΥΤΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΑΝΗΚΕΙ ΣΤ

ΠΑΙΔΙ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ
&
ΕΙΔΙΚΟ ΚΑΙ ΜΥΣΤΙΚΟ ΣΥΝΕΡΓΑΤΗ
ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ ΤΖΙΜΙ ΡΕΪΝ.

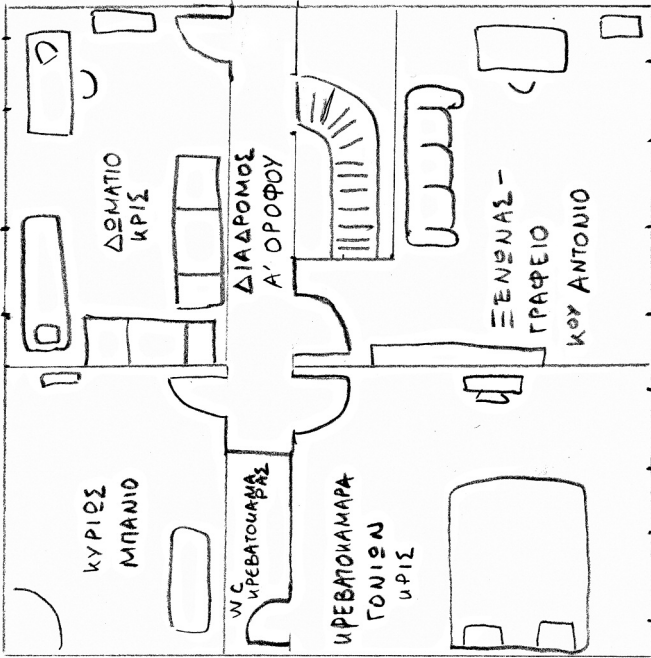
Ίσως αυτός ο πράκτορας να είναι και
στη χρυσή δεκαεξάδα ή την ασημένια
τριανταδυάδα του συγγραφέα!

Διάλεξε ένα κωδικό όνομα
κι ίσως το δεις τυπωμένο
στα επόμενα βιβλία
με τις περιπέτειες των Παιδιών του Χρόνου!

Μη χάνεις καιρό!
Γίνε κι εσύ ένα Παιδί του Χρόνου!
Διάβασε το βιβλίο και μάθε πώς!

*Στη μισ Μάουρα
και στον ατρόμητο σούπερ ήρωα,
σ' αυτούς που πρώτοι πίστεψαν στον Κρις...*

ΚΗΠΟΣ

ΚΗΠΟΣ

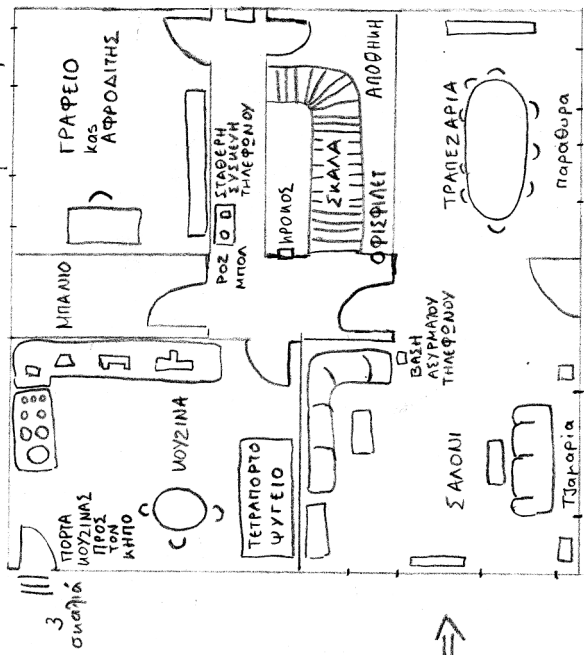
Α' ΟΡΟΦΟΣ
ΜΟΝΟΚΑΤΟΙΚΙΑΣ
ΤΤΙΝΟΚΙΟ

Ο ΔΟΣ ΑΤΑΞΙΑΣ

ΑΧΤΙΣΤΟ ΟΙΚΟΠΕΔΟ

ΥΠΟΣΤΕΓΟ
ΧΩΡΟΣ
ΣΤΑΘΜΕΥΣΗΣ
ΜΙΝΙ
COOPER

ΚΗΠΟΣ

ΚΗΠΟΣ

ΣΟΦΙΣΤΙΚΟ
ΜΟΝΟΚΑΤΟΙΚΙΑΣ
ΤΙΝΟΚΙΟ

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΑ «ΠΑΙΔΕΥΣΙΣ»
Ξένες γλώσσες – δικές μας κατακτήσεις

Διευθυντής: Ιερόνυμος Μετριοφρόνιμος
Γραμματέας: Πρισίλα Σινισινάτι

Καθηγητές κυριότερων μαθημάτων ξένων γλωσσών

Καθ. ιταλικών: Αντόνιο Πινόκιο
Καθ. γαλλικών: Αφροδίτη Πετιμέζη
Καθ. αγγλικών 1: Άννι Φρίμαν-Αστράκη
Καθ. αγγλικών 2: Αυξέντιος Γρηγοροφόρετος
Καθ. ισπανικών: Ιζαμπέλα Μπαρούφας
Καθ. γερμανικών: Ότο Μαρία φον Βαρούλκεν

Υπολογίστε ακόμα τους καθηγητές άλλων δεκατεσσάρων γλωσσών.

Καθηγητές κυριότερων γενικών μαθημάτων

Καθ. ελληνικών: Γεώργιος Γερούνδιος (φουλ γέρος)
Καθ. γενικών γνώσεων: Μαρίνος Αλμπάνης
Καθ. ηλεκτρονικών: Τεν Φίφτι Φίφτι
Καθ. γυμναστικής: Τζόναθαν Τζιμνάζιουμ
Καθ. καλών τρόπων: Μαριάνθη Μαραμένου-Λιπάσματος
Καθ. μουσικής: Μόνικα Ντομινό
Καθ. μαθηματικών: Τζίνα Σούμα

Υπολογίστε ακόμα τους καθηγητές άλλων πέντε μαθημάτων.

Επιστάτης: Βρασίδης Τρεχαψάξης
Υπευθ. κυλικείου: Ιρίνα Τσιχλόφουσκαγια
Υπευθ. Φαστφούντ
(Μακ Καίσαρ): Καίσαρας Στρογκανόφ

Και μερικοί από τους μαθητές:

Κρις Πινόκιο * Νοεμί Αστράκη
Άλμπερτ Μπέρνσταϊν * Τερέζα Λινγκουίνι
Φίλιππος Αυγουλοδοντάκης ή «Μπίμπος» * Ιάκωβος Ζώνος
Αχμάν Φόβιτρο * Αλί Τσιμενταλί
Τσιν Τσον Παρ Ντον * Τζον Φένιμορ Κούπερ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΜΕΡΟΣ Α΄

<i>Σύνδεση με το προηγούμενο.....</i>	15
<i>Εισαγωγή του συγγραφέα.....</i>	19
1. Δεν μπορεί να έγιναν καπνός!.....	21
2. Σε ένα άγνωστο μέρος.....	28
Έκτακτον παράρτημα.....	42
3. Ένα απρόσμενο όσο και συγκλονιστικό θέαμα.....	49
4. Οι άντρες της βροχής είναι κοντά.....	65
5. Αριστερό κουμπί φρένο!.....	70
6. Ένα βήμα προτού ειδοποιηθεί η αστυνομία.....	84
7. Στον πύργο του απατεώνα.....	96
8. Πόσες σκέψεις, πόσα προβλήματα!.....	108

ΜΕΡΟΣ Β΄

9. Ξανά στα Εκπαιδευτήρια «Παιδευσις».....	129
10. Η συνέχεια αυτής της κουραστικής μέρας.....	143
11. Απογευματινό meeting στο νταμάρι.....	157
12. Τα Παιδιά του Χρόνου.....	168
13. Οι οδηγίες της χρονομηχανής.....	184
14. Ένα σημαντικό λάθος!.....	200
15. Ένα απόγευμα που έχει απ' όλα.....	210
16. Στο πολυκατάστημα ΑΔΙΚΕΑ υπάρχει μια Πύλη του Χάους!.....	222
17. Οι τελευταίες λεπτομέρειες.....	231

ΜΕΡΟΣ Γ΄

18. Το πρώτο επίσημο ταξίδι	241
19. Un amaro ritorno	251
20. Κάτι τρέχει στην οικία Μπουκουβάλα.....	263
21. Ο Άλμπερτ κινδυνεύει!.....	271
22. Μια μικρή χρονική απόκλιση.....	281
23. Τα πράγματα είναι ακόμα χειρότερα!	290
24. Απόγνωση	297
<i>Παρέμβαση του συγγραφέα (ή των συγγραφέων!)</i>	305
25. Μια πολύ μυστική συνάντηση.....	309

ΜΕΡΟΣ Α΄

Αγαπητέ αναγνώστη, αυτή είναι η εισαγωγή, ή καλύτερα το κομμάτι που συνηθίζουν να γράφουν στα βιβλία «Σύνδεση με τα προηγούμενα».

Εδώ όμως έχουμε μόνο ένα προηγούμενο βιβλίο, το πρώτο της σειράς. Έτσι θα ονομάσω αυτό το κομμάτι «σύνδεση με το προηγούμενο». Πάμε λοιπόν...

ΣΥΝΔΕΣΗ ΜΕ ΤΟ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ

Πρωταγωνιστές της ιστορίας μας είναι ένα νεαρό αγόρι, ο Κρις Πινόκιο, η φίλη του, Νοεμί Αστράκη, και τώρα τελευταία προστέθηκε στην παρέα τους ένα άλλο αγόρι, ο Άλμπερτ. Και οι τρεις τους ζουν σε ένα προάστιο μιας μεγάλης πόλης, σε μια γειτονιά που οι ίδιοι ονομάζουν κόλαση, αφού για έναν ανεξήγητο λόγο όλα τα ονόματα των οδών που την οριοθετούν παραπέμπουν σε αταξίες και κυρίως τιμωρίες παιδιών.

Και οι τρεις τους πηγαίνουν στο ίδιο σχολείο, τα Εκπαιδευτήρια «Παίδευσis», που ειδικεύεται στη διδασκαλία και στην εκμάθηση ξένων γλωσσών. Εδώ γίνονται δεκτά μόνο όσα παιδιά γνωρίζουν δύο ή τρεις ξένες γλώσσες και θέλουν να μάθουν περισσότερες, αν και ο Κρις έχει σοβαρές αμφιβολίες προς αυτό, αφού γνωρίζει πολλά παιδιά που ξέρουν μόνο λίγα αγγλικά κι αυτά ψιλοχάλια. Το

ίδιο περίεργα είναι και τα πράγματα με μερικούς από τους καθηγητές αυτού του σχολείου, οι οποίοι καμιά φορά δεν είναι αυτό που δείχνουν.

Στο πρώτο βιβλίο της σειράς υπάρχουν δυο σχεδιαγράμματα που μπορούν να σε κατατοπίσουν για τη γειτονιά και το σχολείο του Κρις, αλλά εδώ δυστυχώς δεν μπόρεσαν να μπου.

Ο Κρις είναι λίγο χοντρούλης, ιδρώνει πολύ, φοράει γυαλιά, αγαπάει την περιπέτεια και μισεί την αδικία. Κάποιες στιγμές φαντάζεται ότι είναι ένας μυστικός πράκτορας, κι άλλες μαλώνει με τον εαυτό του επειδή τρώει πάρα πολύ. Δε θέλει να τρώει τόσο πολύ, αλλά τον αναγκάζουν οι συνθήκες, αφού τον πιέζει ο μπαμπάς του, ερασιτέχνης σεφ με καταστρεπτικά αποτελέσματα, όπως κι ο διευθυντής του σχολείου (άνθρωπος με μέγεθος θαλάσσιου ελέφαντα).

Η Νοεμί είναι ένα όμορφο δυναμικό κορίτσι με υπέροχα μαλλιά, άφθονο κουράγιο και τόλμη. Αν ταιριάζουν σε κάτι με τον Κρις είναι που δεν ανέχεται επίσης την αδικία (άγνωστο όμως αν το έχουν διασταυρώσει ή συνειδητοποιήσει πόσο πολύ ταιριάζουν σε αυτό).

Τέλος, ο Άλμπερτ είναι ένα μικροκαμωμένο αγόρι καθηλωμένο σε αναπηρική καρέκλα. Είναι ο πιο «μυστήριος» της παρέας, κι είναι μια «περίπτωση» που επιδέχεται ακόμα πολλή μελέτη. Πάντως στο πρώτο βιβλίο τα γεγονότα –και όχι τα φαινόμενα– έδειξαν ότι διαθέτει κάποιες ανεξήγητες δυνάμεις.

Νομίζω ότι αυτά φτάνουν για να πάρεις μια ιδέα, μικρέ μου αναγνώστη, για το ποιους θα συναντήσεις στις επόμενες σελίδες. Επιγραμματικά σου αναφέρω και το

μικρό τρίχρονο αδελφό της Νοεμί, τον Ματ, ένα μικρό βελζεβούλη/πειρατή/πολεμιστή, και φυσικά τους γονείς ή τους κηδεμόνες των μικρών μας φίλων με την κυρία Αφροδίτη Πετιμέζη, τη μητέρα του Κρις, να διεκδικεί μια θέση στα Όσκαρ της πιο φωνακλούς μαμάς!

Όσο για την ιστορία, ή την «υπόθεση» στην οποία οι φίλοι μας είναι μπλεγμένοι, αυτή ξεκίνησε όταν ο Κρις παρατήρησε την εμφάνιση τριών παράξενων αντρών τους οποίους ονόμασε «άντρες της βροχής». Αυτοί επέβαιναν σε ένα παλιό και ασυνήθιστο αυτοκίνητο, κι ενώ στην αρχή ήταν τρεις, στη συνέχεια τριπλασιάστηκαν! Δηλαδή, εμφανίστηκαν άλλοι έξι με άλλα δύο αυτοκίνητα. Σύνολο περίεργων αντρών: εννιά, με τρία αυτοκίνητα. Όλα αυτά δε θα επηρέαζαν τόσο τη ζωή του Κρις αν ένα βράδυ δεν προσπαθούσαν να τον απαγάγουν, γεμίζοντάς τον τρόμο. Και οι εκπλήξεις δεν τελείωσαν εδώ. Η συνέχεια ήταν ακόμα πιο περιπετειώδης, αφού κάποιος, άγνωστο ποιος, αποκοίμιζε; ζάλιζε; νάρκωνε; –όπως θέλεις πες το– τον Κρις και κάποιος άλλος έγραφε κάτι στο μυαλό του, κάτι σαν οδηγίες, οι οποίες με τη σειρά τους οδήγησαν τους μικρούς μας φίλους στο μεγάλο και ασφυκτικά γεμάτο παλιατζούρες υπόγειο του σπιτιού του Κρις.

Εκεί οι τρεις φίλοι ανακάλυψαν κάτι ασυνήθιστο: ένα μικρό Fiat. Κι όταν μπήκαν σε αυτό, απλώς εξαφανίστηκαν...

Τώρα, μικρέ αναγνώστη, αν πραγματικά θες να μάθεις τι ακριβώς συνέβη μετά... δεν πρέπει να κάνεις τίποτε άλλο παρά να γυρίσεις αυτή τη σελίδα.

Γκούχου... γιούχου... χμ...

Εγώ!

Εγώ, μικροί μου αναγνώστες, εγώ, σας χαιρετώ θερμά, εγώ, παρόλο που, εγώ, σας θεωρώ, εγώ, πολύ ασήμαντα παιδιά!

Εγώ, ως γνωστόν, είμαι, εγώ, ο μεγαλύτερος συγγραφέας, εγώ, ολόκληρου του σύμπαντος! Εγώ είμαι, ω, ναι, εγώ! Έτσι λοιπόν αποφάσισα, εγώ, να κυκλοφορήσω, εγώ, και νέο βιβλίο! Εγώ, είμαι υπερήφανος, εγώ, που σας παραδίδω, εγώ, το δεύτερο βιβλίο. Εγώ, πρέπει μόνο, εγώ, να τακτοποιήσω κάτι. Εγώ, πρέπει να βγάλω, εγώ, απ' τη μέση, εγώ, τα τρία παλιόπαιδα. Εγώ, πρέπει επίσης, εγώ, να βρω, εγώ, αυτό που ψάχνω. Εγώ, εννοώ αυτό που, εμένα, μου έιλεψαν! Εγώ, μ' αυτό, εγώ, θα σαρώσω. Εγώ, θα γίνω παντοδύναμος!

Εγώ, χε χε χε, εγώ, σας αφήνω τώρα. Εγώ, θα πιω ήσυχος, εγώ, το ουίσκι μου, εγώ, θα καπνίσω, εγώ, το πούρο μου, εγώ, σίγουρος, εγώ, για την επιτυχία, εγώ, που η μοίρα, εμένα, μου επιφυλάσσει, χα!

Εγώ, ο Εγώ! (ποιος άλλος;)

υστερόγραφο γραμμένο από τον λέξη και τον έκφραση, τους δύο πρώτους γραφιάδες του αφέντη σύμφωνα με τις διαταγές του:

επίσης, επιθυμώντας να μην έχω παρεμβολές, όπως στο πρώτο βιβλίο, από έναν ενοχλητικό που δούλεψε ως τρίτος γραφιάς μου, στην κατσίκασ την κορυφή ανέβηκε ένας ψύλος, κι ισχυρίζεται πως είναι συγγραφέας (χα χα, ας γελάσω) θα έχω συνεχώς κατεβασμένο το γενικό διακόπτη!

Κεφάλαιο 1

Δεν μπορεί να έγιναν καπνός!

«Ααα, θα νευ'ιάθω τώ'α! Θαθ λέω μπήκαν θτο Λουίτζι κι έγιναν καπνόθ!» Αυτό συνέχιζε να ισχυρίζεται ο μικρούλης Ματ, καθισμένος στον καναπέ του σαλονιού της οικίας Πινόκιο το απόγευμα εκείνου του βροχερού Σαββάτου.

Απέναντί του βρίσκονταν, άλλοι καθισμένοι κι άλλοι όρθιοι, η κυρία Αφροδίτη Πετιμέζη –η μαμά του Κρις–, η κυρία Άννι Φρίμαν –η μαμά του μικρού Ματ και της Νοεμί–, ο κύριος Βόνους –που συνόδευε την κυρία Φρίμαν–, η κυρία Κάθριν –η μαμά του Άλμπερτ– και ο ίδιος ο Άλμπερτ, καθισμένος στην ειδική καρέκλα του. Απουσίαζε μόνο ο κύριος Αντόνιο Πιεράντζελο Πινόκιο –ο μπαμπάς του Κρις–, ο οποίος βρισκόταν –πού αλλού;– στο βασιλείο του, την κουζίνα, κι ετοιμάζε μερικά μπριουσσάκια (με γέμιση φιλέτο ψαριού και τζίντζερ) για το απογευματινό τσάι (με άρωμα αγριολούλουδο Ταϋγету).

Τα λόγια του μικρού διαβολάκου –έκφραση την οποία συμμαρρίζονταν όλοι ανεξαιρέτως όσοι συναναστρέφονταν για παραπάνω από δυο λεπτά το μικρό Ματ– διέ-

κοψε ο Κρόκος, που βγήκε από το σπιτάκι του και φώναξε «κούκου» έξι φορές.

«Ορίστε μας! Πήγε έξι κι αυτά ακόμα άφαντα!»

Αυτή ήταν η κυρία Φρίμαν, που σχολίαζε την απουσία του Κρις και της Νοεμί. Μπορείτε να φανταστείτε πώς είχαν εξελιχθεί τα πράγματα. Η ίδια η κυρία Φρίμαν, πριν από περίπου δύο ώρες, κατά τις τέσσερις, ψάχνοντας τον Ματ, είχε κατεβεί στο υπόγειο της οικίας Πινόκιο. Προτού διαβεί τη δίφυλλη πράσινη πόρτα, ήταν σίγουρη πως άκουσε από κει μέσα τη φωνή του Κρις. Όταν όμως μπήκε και προχώρησε μέχρι το βάθος του μεγάλου χώρου, βρήκε μόνο τον Ματ και τον Άλμπερτ να την κοιτούν με απορία. Κι όταν τους ρώτησε πού βρίσκονταν ο Κρις και η Νοεμί, τα δυο παιδιά –ο Άλμπερτ ειδικά, διότι ας μην ξεχνάμε ότι ο Ματ είναι μόνο τριών χρόνων– δεν μπόρεσαν να δώσουν μια πειστική εξήγηση. Και από εκείνη την ώρα οι δυο φίλοι ήταν άφαντοι, όπως ακριβώς είχε πει η κυρία Φρίμαν.

Ο Ματ εξακολουθούσε να υποστηρίζει τη δική του φανταστική ιστορία, ότι δηλαδή τα δυο παιδιά είχαν μπει σε ένα μικρό αυτοκίνητο, τον Λουίτζι –«να, του βρήκε κι όνομα τώρα», είχε σχολιάσει ειρωνικά ο κύριος Βόνους–, κι είχαν γίνει καπνός. Λόγια τα οποία φυσικά κανένας ενήλικος δεν έπαιρνε στα σοβαρά (ο κύριος Βόνους μάλιστα ανέβαζε πίεση κάθε φορά που τα άκουγε), κι αυτό φυσικά όλο κι εκνεύριζε περισσότερο το μικρό βελζεβούλη Ματ. Ωστόσο και η ιστορία του Άλμπερτ, απ' την άλλη, ήταν πολύ σύντομη και αόριστη: τα δυο παιδιά τού είχαν πει μόνο ότι θα έβγαιναν για λίγο και θα επέστρεφαν σύντομα.

Όπως ήταν φυσικό, στην αρχή οι γονείς των παιδιών δεν ανησύχησαν παρά μόνο για τη βροχή που έπεφτε έξω. Η κυρία Αφροδίτη επειδή ο Κρις πιθανότατα θα λέρωνε το καλό του παντελόνι, και η κυρία Φρίμαν μήπως κρυσώσουν. Όσο όμως περνούσε η ώρα κι η βροχή συνεχιζόταν κανονικά, κανένας στο σαλόνι δε συζητούσε κάτι διαφορετικό από το *πού-πήγαν-τα-δυο-παιδιά*, πίνοντας άφθονο γαλλικό καφέ, που είχε ακολουθήσει του γεύματος και είχε προηγηθεί του τσαγιού, και δοκιμάζοντας τα πρωτότυπα βουτήματα που είχε δημιουργήσει ο κύριος Πινόκιο.

Πιο ψύχραιμη έδειχνε να είναι η κυρία Κάθριν, η οποία υποστήριζε ότι τα παιδιά θα είχαν πάει κάπου όπου τους έπιασε η βροχή και περίμεναν να κοπάσει. Αντίθετα, ο κύριος Βόνους φαινόταν πολύ εκνευρισμένος κι έλεγε ότι η Νοεμί ήταν πολύ κακομαθημένη, ενώ η κυρία Αφροδίτη έριχνε το φταίξιμο στον Κρις, που υποτίθεται παρέσυρε τη Νοεμί σε κάθε είδους αταξίες.

«Δε θα γυρίσει; Θα γυρίσει. Τότε θα σου πω εγώ πότε θα ξαναβγεί απ' το σπίτι», μονολογούσε η ψηλή κι αδύνατη γυναίκα με τη μεγάλη κορακίσια μύτη, κι αν ο Κρις μπορούσε να την ακούσει, θα φανταζόταν ότι μπορεί να έβγαινε ξανά από το σπίτι του κατά το έτος 2054, όταν θα 'χε περάσει πια τα πενήντα! (Και θα 'ταν γέρος... Πολύ γέρος, ίσως όχι τόσο φουλ γέρος όσο ο καθηγητής του στα ελληνικά, ο κύριος Γεώργιος Γερούνδιος, αλλά πάτως αρκετά γέρος!)

Τη σκηνή διέκοψε ο κύριος Πινόκιο, που μπήκε στο σαλόνι κρατώντας ένα δίσκο με αχνιστά μπριός. Φορούσε ένα από τα καφέ καρδ κοστούμια του, αλλά είχε βγάλει

το σακάκι και είχε μείνει με το πουκάμισο, ένα ανοιχτό πράσινο με λαχούρια κι ασορτί παπαγιόν.

«Μόλις βγήκαν απ' το φούρνο, φίλοι μου! Ό,τι πρέπει μαζί με το απογευματινό τσάι μας! Ας μαζέψουμε τα φλιτζάνια του καφέ».

Τα μικρά μπριός φάνταζαν νόστιμα, αλλά η γέμιση που είχε προαναγγείλει ο δημιουργός τους –ψάρι και τζίντζερ– έκαναν την Κάθριν να αρνηθεί ευγενικά.

«Σας ευχαριστώ, εμένα ο καφές μετά το φαΐ μου έφτασε, δε θα πάρω τσάι...»

«Ω, μα γιατί, αγαπητή μου; Ελάτε, μην ντρέπεστε... Ποιος ξέρει πόσο θα περιμένουμε ακόμα αυτά τα δύο άμυαλα παιδιά...» συνέχισε ο μπαμπάς του Κρις για να τρέξει καταπάνω του ο μικρός Ματ.

«Χοντ'ούλη, ο Κ'ιθ κι η Νοεμί γε θα γυ'ίθουν. Φύγανε με το Λουίτζι, ένα Fiat θαν το γικό μου! Κίτ'ινο όμωθ, το γικό μου είναι κόκκινο! Αυτό ήταν μεγάλο, θαν κανονικό!»

«Ματ! Ντροπή σου! Πώς μιλάς έτσι;» τον μάλωσε η κυρία Φρίμαν.

Ο Ματ, που του άρεσε να αποκαλεί τον κύριο Πινόκιο «χοντρούλη», αλλά αντιθέτως φοβόταν πολύ την κυρία Αφροδίτη και τον κύριο Βόνους, έτρεξε να κρυφτεί στο διάδρομο κάτω από το τραπέζι όπου ακουμπούσε η γυάλα με τον Φισφιλέτ, το αυθεντικό χρυσόψαρο δεκαοχτώ καρατίων της οικογένειας Πινόκιο. Ο μικρός διαβολάκος ήταν σε υπερένταση σχετικά με το κίτρινο Fiat. Και δικαιολογημένα, αφού στο σπίτι του πραγματικά είχε ένα μεγάλο αυτοκίνητο-παιχνίδι, στο οποίο έμπαινε μέσα, που ήταν ένα κόκκινο Fiat 500, το παλιό μοντέλο. Σε κάποιο επόμενο κεφάλαιο ίσως υπάρξει και φωτογραφία!

«Ω Άννι μου, μην τον μαλώνεις το μικρούλη», συνέχισε ο κύριος Πινόκιο. «Η φαντασία του υπερνικάει βουβά! Άκου ένα αμάξι στο υπόγειο! Εγώ βέβαια δεν κατεβαίνω ποτέ εκεί κάτω, δεν μπορώ να υποφέρω τη σκόνη, αλλά σιγά μην υπάρχει και κανένα πούλμαν!» Αυτό είπε ο κύριος Πινόκιο και μοίρασε τα μπριοςάκια στους υπόλοιπους.

Ο κύριος Βόνους έκανε μια χαφιά το δικό του και σηκώθηκε τινάζοντας κάποιους κόκκους σκόνης από το σακάκι του πανάκριβου κοστουμιού του, που ο ίδιος ισχυριζόταν ότι είχε ράψει σε κάποιο διάσημο ράφτη, ο οποίος είχε το μαγαζί του σε έναν εξίσου διάσημο όσο και ακριβό δρόμο του Λονδίνου.

«Λοιπόν, εμένα θα πρέπει να με συγχωρήσετε. Σε δεκατέσσερα λεπτά έχω ένα πολύ σημαντικό ραντεβού με δυο Νοτιοκορεάτες επενδυτές και πρέπει να φύγω. Ξέρετε, αυτό το πρότζεκτ για το οποίο είμαι υπεύθυνος είναι αξίας ενός εκατομμυρίου ευρώ και δεν έχω χρόνο να ασχοληθώ με παιδιά στα οποία απουσιάζει εντελώς το αίσθημα της ευθύνης. Αγαπητή Άννι, αν θέλεις να σε συνοδεύσω στο σπίτι μ' αυτόν τον... τον... τον Ματ... σε παρακαλώ, ας φύγουμε τώρα».

Η κυρία Φρίμαν, όμως, προτίμησε να μείνει και να περιμένει τη Νοεμί να γυρίσει, ειδικά όταν είδε ότι ο Ματ ήταν απασχολημένος σε μια γωνιά του χαλιού κι έπαιζε ήσυχος με τα αυτοκινητάκια του Κρις χωρίς να ενοχλεί κανέναν.

Ο κύριος Βόνους, αφού ευχαρίστησε το ζεύγος Πινόκιο και χαιρέτησε με ένα νεύμα την κυρία Κάθριν, αφού δεν τη θεωρούσε σημαντικό πρόσωπο –ναι, είναι αλή-

θεια, υπάρχουν άνθρωποι που σκέφτονται έτσι-, βγήκε από το σπίτι, μπήκε στο γαλάζιο Bentley του κι έφυγε. Σημειώστε πως εκείνη τη στιγμή έξω έριχνε ένα εκνευριστικό ψιλόβροχο και αυτός ο άτεγκτος (γρήγορα, ανοίξτε λεξικό!) κύριος Βόνους, για τα τρία μέτρα που χρειάστηκε να περπατήσει, άνοιξε την ομπρέλα του (από το Λονδίνο κι αυτή!)

Καθώς η ώρα περνούσε, στην οικία Πινόκιο επικρατούσε μια ασυνήθιστη σιωπή. Ο Άλμπερτ είχε κυλήσει την καρέκλα του μπροστά σε ένα από τα παράθυρα του σαλονιού που έβλεπαν προς το δρόμο, την οδό Αταξίας. Κι από κει, χαζεύοντας τη βροχή, είχε δει να περνά –υπερβολικά αργά– ένα από τα αυτοκίνητα των αντρών της βροχής. Ήταν σίγουρος γι' αυτό. Δε θα το μπέρδευε με τίποτα, άλλωστε το είχε ξαναδεί να περνά κάτω από το σπίτι του, τη νύχτα που ο Κρις ζήτησε τη βοήθειά του. Ήταν ένα μεγάλο και περίεργο όχημα με τέσσερα φανάρια μπροστά, συγκεντρωμένα όμως προς το κέντρο της μάσκας του κι όχι στις άκρες της. Δεν μπόρεσε να διακρίνει τους επιβάτες, αλλά είδε καθαρά ότι ο συνοδηγός φορούσε καπέλο, κι όπως περνούσε το αυτοκίνητο, εκείνος στράφηκε προς το μέρος του και ο Άλμπερτ ξεχώρισε ότι φορούσε και μαύρα γυαλιά.

Ήταν εκείνοι λοιπόν. Ξανά. Αυτοί που φοβόταν ο Κρις. Αυτοί που τον είχαν απειλήσει. Αυτοί που αναγκάστηκε να πολεμήσει ο ίδιος, μόλις λίγα εικοσιτετράωρα πριν, με τη δύναμη του μυαλού του.

Αναρωτιόταν τι σχέση μπορεί να είχαν οι αλλόκοτοι άντρες με την εξαφάνιση των φίλων του. Στο μυαλό του έφερνε και ξανάφερνε τη σκηνή του υπογείου. Φυσικά

θυμόταν μια χαρά τι είχε συμβεί. Ο Κρις και η Νοεμί είχαν μπει σε εκείνο το φιατάκι, κι ένα λεπτό αργότερα, το μικρό αυτοκινητάκι, που φαινόταν ένα σαραβαλάκι, κουνιόταν ολόκληρο, έπειτα ένα πράσινο φως πλημμύρισε το εσωτερικό, οι πόρτες κόλλησαν και δεν άνοιγαν, κι αμέσως μετά εξαφανίστηκαν. Πώς να το πεις αυτό στους μεγάλους και να περιμένεις μετά να σε πιστέψουν;

Γι' αυτό κι εκείνος δεν είπε τίποτα, παρά μόνο το πρώτο παραμύθι που του 'ρθε στο μυαλό. Αλλά τώρα, τι μπορούσε να κάνει άραγε για τους φίλους του; Υπήρχε κάποιος τρόπος να τους βοηθήσει; Όχι, φυσικά. Μπορούσε μόνο να περιμένει. Τι άχαρος ρόλος, σκέφτηκε...

Πού πήγατε, ρε παιδιά; Αυτό αναρωτιόταν συνεχώς.

Εκείνη τη στιγμή ένιωσε κάποιον να πλησιάζει. Χωρίς να γυρίσει, κατάλαβε ότι ήταν η μητέρα του. Η κυρία Κάθριν του χάιδεψε το κεφάλι κι έσκυψε δίπλα στο αυτί του. Μίλησε ψιθυριστά: «Ξέρω ότι κάτι σε απασχολεί, Άλμπερτ. Και ξέρω ότι, για να το κρατάς μέσα σου και να μην το μοιράζεσαι μαζί μας, κάποιο σοβαρό λόγο θα έχεις. Αν όμως πιστεύεις ότι οι φίλοι σου χρειάζονται οποιαδήποτε βοήθεια, τότε πρέπει να μας μιλήσεις, καλέ μου».

Έτσι ήταν η μητέρα του. Είχε τον τρόπο της να τον κερδίζει. Και στη συγκεκριμένη περίπτωση είχε δίκιο. Ό,τι κι αν ήταν αυτό στο οποίο είχαν μπλέξει ο Κρις και η Νοεμί δεν ήταν αστείο... Ο Άλμπερτ άφησε έναν αναστεναγμό και συγκέντρωσε το βλέμμα του στο δρόμο. Η βροχή είχε σταματήσει τώρα, αλλά στο δρόμο δεν υπήρχε ψυχή. Και ο Κρόκος φώναξε «κούκου» οχτώ φορές.

«Πού είστε, βρε παιδιά;» ψιθύρισε προσέχοντας να μην τον ακούσουν οι μεγάλοι.

Κρις Πινόκιο - Νοεμί Αστράκη

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

Μια περίεργη χρονομηχανή

Εκείνον τον λένε Κρις Πινόκιο. Είναι κοντρούλης με γυαλιά και κάποιες στιγμές νομίζει ότι είναι μυστικός πράκτορας. Έχει μέσα του κρυμμένη πολλή δύναμη, αλλά δεν το ξέρει. Δεν ανέχεται την αδικία.

Τα χειρότερα; Τον πιέζουν να τρώει και οι γονείς του είναι

ΚΑΙ καθηγητές του στο ασυνήθιστο σχολείο όπου πάει.

Εκείνη τη λένε Νοεμί Αστράκη. Έχει υπέροχα μαλλιά, γαλλική μυτούλα και είναι πιο θαρραλέα από τον Κρις.

Είναι φίλοι γιατί τους ένωσε μια κοινή μοίρα.

Ωστόσο υπάρχει κι ο Άλμπερτ. Είναι μικροκαμωμένος, πανέξυπνος και κάθεται σε αναπηρική καρέκλα. Και έχει υπερφυσικές δυνάμεις. Κι έπειτα είναι εννιά μυστήριιοι άντρες που εμφανίζονται όταν βρέχει και θέλουν τον Κρις. Αυτόν και μια περίεργη χρονομηχανή που βρέθηκε στο υπόγειο του σπιτιού του... ενώ εγώ, ο Τζίμι Ρέιν, ο συγγραφέας των Παιδιών του Χρόνου, είμαι ακόμα αιχμάλωτος στη Χώρα της Βροχής, φυλακισμένος στα υπόγεια της έπαυλης του απατεώνα που έχει κλέψει τα βιβλία μου!

Μικρέ αναγνώστη, αντέχεις ένα βιβλίο καταγιστικής δράσης και αγωνίας; Θέλεις να γίνεις κι εσύ ένα Παιδί του Χρόνου;

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΪΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psychogios.gr • e-mail: info@psychogios.gr

Από 11 ετών

ISBN 978-960-496-078-1

9 789604 960781

ΚΩΔ. ΜΗΧΗΜΗΣ: 10508

ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ